

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek az Országos Igazságszolgáltatási Tanács Hivatala Jogi Képviseleti Főosztály (1055 Budapest, Szalay u. 16., ügyintéző: dr. Révész dr. Galántai Jolán) által képviselt Nógrád Megyei Bíróság (2660 Balassagyarmat, Köztársaság tér 2.) alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Heves Megyei Bíróság 2009. június 5. napján kelt 3.P.20.154/2008/26. számú ítélete ellen a felperes 2009. július 3. napján 28. sorszám alatt előterjesztett, 2009. szeptember 3. napján 44. sorszám és 2009. szeptember 24. napján 46. sorszám alatt kiegészített fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A le nem rótt fellebbezési illetéket és a felperes képviseletét ellátó pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes 2006. június 14. napján előterjesztett, majd módosított keresetében 15.000.000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest, mivel a vele szemben lefolytatott büntetőügyet nem a jogszabályoknak megfelelően, nem a tisztességes eljárás, tisztességes tárgyalás szabályai szerint folytatta le, és ezáltal sérültek eljárási, alkotmányos jogai. A felperessel szemben folyamatban volt két büntetőügyben az alperes ugyanazon tanácsa ugyanazon időben elkövetett bűncselekmény esetén először az elbíráláskori, másodszor az elkövetéskori Btk. szabályokat alkalmazta, miáltal sérült a Btk. 2. §-ában írt rendelkezés, minthogy nem a reá kedvezőbb előírásokat vette figyelembe. Hasonló sérelmet idézett elő a Be. 370. és 372. § (1) bekezdésének mellőzése. Ugyancsak sérült a Be. 74. § (1) bekezdése. A jogszabály helytelen alkalmazását az alperesnek mint másodfokú

bíróságnak észlelnie kellett volna, és törvényeknek megfelelő határozatot kellett volna hoznia. Sérelmezte, hogy noha az eljárásban költség- és illetékmentességet kapott, pénzmellékbüntetésre ítélték és bűnügyi költség megfizetésére, bár azt nem vitatta, hogy az alperes a pénzmellékbüntetést mellőzte. A bűnügyi költség tárgyában a B. 636/2003/123. számú ítélet jogszabálysértő volt, hisz azt utóbb módosítani kellett. A felperesnek az Alkotmány 2. § (1), 8. § (1), 57. § (1) bekezdésében szabályozott jogai sérültek. Az alperes másodfokon eljáró tanácsa a jogszabályokat méltánytalanul alkalmazta, mérlegelési jogkörét alkotmányosértően túllépte, hatalmával visszaélt, önkényes döntést hozott. Nem vagyoni kárát arra vezette vissza, hogy elveszítette a bíróságba (bíróságokba) vetett bizalmát amiatt, hogy nem tekintették embernek, egyenrangú félnek, eszközként kezelték, „és csak egy ügy volt” az ügye a többi között. Hivatkozott hátrányos megkülönböztetésére. Sérelmet szenvedett személyiségi jogaként a jóhírnevét, becsületét és emberi méltóságát jelölta meg. Az egyenlő bánásmód követelménye azáltal sérült, hogy úgy hoztak az ügyében másodfokú határozatot, hogy - álláspontja szerint - a fellebbezését nem olvasták el. Megsértették a lelkiismereti szabadságát is, mert a mai napig nem tudja eldönteni, mi tekinthető a mérvadó tényállásnak a büntetőügyeiben. Személyes szabadságát is jogellenesen korlátozták. Más ügyekben azért került előzetes letartóztatásba, mert a hivatkozott büntetőügyei még folyamatban voltak. A börtönkörülményekre tekintettel sérültek a testi épséghez és egészséghez fűződő jogai, bár ténylegesen még erre visszavezethető semmiféle egészségügyi következmény nem realizálódott. Nem vagyoni sérelemként arra tett előadást, hogy gyermekeivel a kapcsolata megromlott, havonta csak egyszer volt lehetősége a találkozásra, felesége is elhagyta. Azáltal is érte erkölcsi kár, hogy a büntetőügyére nem került pont, a mai napig függőben van. Ez alatt pedig azt értette, hogy a polgári per eredményéhez képest kívánta a büntetőügyben perújítást előterjeszteni, illetve felülvizsgálattal élni, melynek jelentős költség kihatása van, és ennek fedezete a megítélt kártérítés lehetne. Kifejtette, hogy akár a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja, akár a Ptk. 349. §-a alapján kártérítési igényt csak a bírósággal szemben érvényesíthet. A 2009. május 22. napján megtartott tárgyaláson (3. P. 20.154/2008/24. szám) akként nyilatkozott, hogy a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontjára alapítja a kártérítési igényét, ez magában foglalja azt is, hogy a bíróság csak akkor ítél meg kártérítést, ha megállapítja a személyiségi jogsértés megtörténtét. A Ptk. 84. § (1) bekezdés a), b), c) és d) pontjai azonban értelmezhetetlenek jelen szituációra, ezért ilyen jellegű igénye nem volt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti kereset esetén is tisztázni kell, hogy a kártérítési felelősség Ptk. 339. § (1) bekezdésében szabályozott feltételei fennállnak-e, és a felelősség megállapításához szükséges körülményeket a felperesnek kell bizonyítani. Állította, hogy a felperes által hivatkozott eljárásaiban nem tanúsított jogellenes magatartást. A bírói mérlegelés körébe tartozó döntés a bírónak a törvényben biztosított joga, ezért a bizonyítékok eltérő mérlegelése nem lehet jogellenes. A kártérítési felelősség megállapításához olyan jellegű bírói mulasztás, késedelem vagy jogszabály illetve joggyakorlat olyan mértékű figyelmen kívül hagyása szükséges,

amely a mérlegelési körön kívül esik. Ilyenre pedig a felperes nem hivatkozott. Tagadta, hogy jogellenes magatartást tanúsított volna. A felperes személyes előadása alapján rámutatott, hogy a kereset annak megállapítására irányul, hogy a büntetőügyben a bíróság helytelenül döntött, erre azonban polgári perben a Pp. 4. § (2) bekezdése alapján nincs lehetőség. Ha és amennyiben a felperes rendkívüli jogorvoslattal kíván élni a büntetőügyben, azt az erre megszabott határidő alatt teheti meg. A felperes által kifogásolt ítéleti döntés kapcsán az alperes terhére nyilvánvaló és kirívó jogsértés illetve jogértelmezési tévedés nem állapítható meg. Az alperes nem sértette meg a felperes emberi méltóságát, a jogszabályokat nem alkalmazta méltánytalanul. Nincs jogi lehetőség arra, hogy a polgári perben eljáró bíróság a jogerősen lezárt büntetőügyben kifejtett bizonyítékmérlegelési tevékenységet értékelje, annak alapján a meghozott határozat helyességét vagy helytelenségét megállapítsa. A felperesnek sem a tisztességes eljáráshoz fűződő joga, sem más alapvető személyiségi joga nem sérült. A felperes nem volt korlátozva eljárási jogai gyakorlásában.

A Heves Megyei Bíróság 2009. június 5. napján meghozott 3. P. 20.154/2008/26. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kimondta, hogy a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdése szerinti bírósági jogkörben okozott kár megtérítésére akkor kerülhet sor, ha a kártérítés e paragrafusban szabályozott különös, és a Ptk. 339. § (1) bekezdésében írt általános feltételei fennállnak. Az általános feltételek közül az eljáró bíró jogellenes magatartását, a kárt és e kettő közötti okozati összefüggést a károsultnak kell bizonyítani. Ha a kártérítési felelősség szükségképpen elemei közül bármelyik hiányzik, úgy kártérítési felelősségről nem lehet szó. A felperes az alperes jogellenes magatartása következtében őt ért kárról a következő nyilatkozatot tette: A börtönkörülményekre figyelemmel a testi épséghez és egészséghez fűződő jogai sérültek. Az előzetes letartóztatás három éves időtartama alatt az étkezése nem volt megfelelő, bár ugyanolyan volt, mint a többi elítélte, de egységesen kifogásolható az, hogy az élelmiszerek a megfelelő vitaminokat nem tartalmazták, zöldséghez, gyümölcshöz kb. öt alkalommal jutott a büntetés-végrehajtási intézet ellátásában. Nem volt sportolási lehetősége, és a börtön által szervezett programokban sem vehetett részt, mint letartóztatott. Mindössze napi egy órát tartózkodhatott a szabad levegőn, szemben az elítéltekkel, akiknek sportolási lehetőségük is volt. Még beszélni sem volt lehetősége másokkal. Mindezeket, bár hátrányos körülménynek minősítette, előadta, hogy következtükben még egészségügyi károsodása nem állt elő, de nem lehet tudni, hogy a jövőben milyen betegségek fognak kialakulni nála mindezek következtében. A gyermekeivel a kapcsolata megromlott, mert - figyelemmel az iskolai elfoglaltságukra - havonta csak egyszer volt lehetősége a beszélőn történő találkozásra. A volt felesége időközben elhagyta. A jóhírneve sérelmére abban az összefüggésben hivatkozott, hogy az alperes, mint másodfokú bíróság 2006. június 1. napján kelt iratában a felperest lényegében meghazudtolta, hazugsággal vádolta, amikor azt állította, hogy a fellebbezése nem tért ki azokra a körülményekre, amelyekre a bírósághoz intézett levelében hivatkozott (3. P.

20.154/2008/6. számú jegyzőkönyv 3-4. oldal). Nem vagyoni károsodását arra is visszavezette, hogy elvesztette a bíróságokba vetett bizalmát, minthogy nem tekintették embernek, egyenrangú félnek, eszközként kezelték. Ügye csak egy volt a többi között. Erkölcsi kárt jelentett számára, hogy büntetőügye a mai napig függőben van, mert a polgári per eredményéhez képest kívánta megfontolni a büntetőítélettel szembeni perújítás előterjesztését. Az elsőfokú bíróság a felperes ezen nyilatkozatai alapján azt állapította meg, hogy ténylegesen nem hivatkozott az őt ért konkrét károsodásra, csupán annak elvi lehetőségére. Az általa előadottak olyan általánosságokat tartalmaztak, amelyek nem vonhatók a Ptk. 355. § (4) bekezdése szerinti kár fogalma alá. A felperes 15.000.000 Ft összegű kártérítési igényét arra is alapozta, hogy felülvizsgálati kérelmet kíván előterjeszteni, melyhez ügyvédet kíván fogadni, és ennek igen jelentős a költsége. A felperes kifejtette, hogy ha a bíróság megítélné számára a kártérítési összeget, úgy ennek felhasználásával tudna ügyvédet fogadni, ezáltal jogait megfelelően képviseltetni. A felperes jelen pert valójában, tehát nem az őt ért valós kár helyreállítása végett kezdeményezte. A felperest ért hátrányok, amelyekre konkrétumként hivatkozott, pl. családi kapcsolatainak megromlása, a felperes bűnöző életmódjával illetve az ezzel kapcsolatos ismételt büntetőeljárásokkal álltak összefüggésben és nem az alperes jogellenes magatartásával. Emellett a felperes ténylegesen a büntetőügyben meghozott ítélet tartalmát kifogásolta, mellyel kapcsolatban az alperes helytállóan hivatkozott az egységes bírói gyakorlatra, miszerint nyilvánvalóan alaptalan a bírói jogkörben okozott kár megtérítése iránti azon igény, amely a jogerős döntés tartalmát jelöli meg a kereseti kérelem alapjaként. Ezért az elsőfokú bíróság a Ptk. 349. §-ában szabályozott kártérítési igényt, mint megalapozatlant elutasította elsődlegesen a kár hiánya miatt.

A másodlagos jogcímként meghatározott személyiségi jogsértés kapcsán a következőket fejtette ki: kártérítésre akkor van mód, ha a személyhez fűződő jogsérelem vagyoni károsodáshoz vezetett, vagy az emiatt előállott nem vagyoni kár vagyoni eszközökkel csökkenthető esetleg kiküszöbölhető. Azt, hogy a kártérítés feltételei fennállnak-e, a szerződésen kívül okozott károkra vonatkozó rendelkezések szerint kell vizsgálni. A kártérítés tárgyi feltétele tehát ez esetben is, hogy a kár valamely jogellenes magatartással összefüggésben keletkezzék. A felperes hivatkozott jóhírneve megsértésére, személyi szabadsága korlátozására, az egyenlő bánásmód elvének és a lelkiismereti szabadsága megsértésére. A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja szerinti kártérítési igénynél is irányadóak az általános szabályok, melyeket az elsőfokú bíróság e körben is mérvadónak minősített. Megjegyezte, hogy a felperes által hivatkozott személyiségi jogsértések a konkrét szituációban nem értelmezhetők. A büntetőeljárás jellegéből adódóan tartalmaz olyan elemeket, amelyek a személyiségi jogokat korlátozzák, illetve azokat sértik. A személyiségi jogvédelmet biztosító szabályok megalkotásával a jogalkotó nyilvánvalóan nem a büntetőeljárás hatósági/kényszer jellegével összefüggő személyiségi jogsértéseket kívánta szankcionálni. Ettől eltekintve sem minősítette a felperes által megjelölt körülményeket a személyiségi jog megsértésére alkalmasnak.

Mindezek alapján a felperes keresetét elutasította. Minthogy az alperes perköltséget nem igényelt, arról a rendelkezést mellőzte. A felperes költségmentességére tekintettel a le nem rótt illetékről akként rendelkezett, hogy az állam viseli.

A felperes joghatályos - jogi képviselő által előterjesztett - fellebbezésében elsődlegesen a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte és az elsőfokú bíróság utasítását a per újabb tárgyalására és új határozat hozatalára. E kérelmét megalapozó lényeges eljárási szabálysértésként azt jelölte meg, hogy meghatalmazott képviselője (élettársa) az eljárás során jogait nem gyakorolhatta, nem ismerhette meg a bíróságra benyújtott iratokat, kérelmeket, azokra nem nyilatkozhatott. Emellett az elsőfokú bíróság a határozathirdetésre halasztott ítéletet nyolc napon túli időpontban hirdette ki. Másodlagos kérelemként az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte, mivel azt érdemben helytelennek minősítette. A felperes a per alapjául szolgáló Salgótarjáni Városi Bíróság előtt folyamatban volt ügy elsőfokú ítéletével szembeni fellebbezésében a határozatot támadta abban a körben is, amelyre utóbb az alperes azt adta elő, hogy fellebbezése nem érintette. Állította, hogy a fellebbezésében hivatkozott arra a körülményre, miszerint az elsőfokú bíróság nem a Btk. 2. §-ára figyelemmel hozta meg az ítéletét, mivel nem a hatályos Btk-t alkalmazta. E nyilatkozat figyelmen kívül hagyása az ügy érdemét befolyásolta.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, mert azt érdemben helyesnek minősítette. Az elsőfokú bíróság a beszerzett iratok alapján helyes indoklással utasította el a keresetet. A felperes fellebbezésében az eljárás során már előadottakat ismételte meg, nem jelölt meg olyan új körülményt, tény, ami alkalmas lehetne az ítélet hatályon kívül helyezésére vagy megváltoztatására. Fenntartotta, hogy a per alapjául szolgáló büntetőeljárások során a felperes személyiségi jogait nem sértette meg, a felperes konkrét károsodásra nem hivatkozott, csupán annak elvi lehetőségére. A felperes tehát a nem vagyoni kártérítésre vonatkozó igényét nem bizonyította.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes terjedelmében felülbírált, mivel annak fellebbezéssel nem érintett, ezáltal első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt (Pp. 228. § (4) bekezdés).

A felperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

A fellebbezés elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult a Pp. 252. § (2) bekezdésére hivatkozva, mely szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem, illetőleg a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül - végzéssel hatályon kívül helyezheti, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasíthatja, ha az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt szükséges a tárgyalás megismétlése, illetőleg kiegészítése.

A felperes két okot jelölt meg a hatályon kívül helyezésre. Az első szerint az élettársának a perbeli képviselőre meghatalmazást adott, azonban az elsőfokú bíróság a képviselőjét mellőzte, a tárgyalásokra nem idézte, így képviselői jogait nem gyakorolhatta, nem ismerhette meg a bíróságra benyújtott iratokat, kérelmeket, azokra nem nyilatkozhatott. Tényszerűen az elsőfokú bíróság a felperes képviselőjét mellőzte, ami eljárási szabálysértés. Tény viszont az is, hogy a meghatalmazott, ha valóban el kívánt volna járni, nyilatkozatokat tehetett volna, tárgyalásokra történő idézése elmaradását sérelmezhetne volna. Emellett a felperes - függetlenül a meghatalmazástól - kifejezetten kívánta, hogy a bíróság minden tárgyalásra személyesen idézze, annak érdekében, hogy azokra a büntetés-végrehajtási intézetből előállítsák. Az elsőfokú bíróság a meghatalmazás előterjesztését követő tárgyalásokra (2008. szeptember 26., 2009. február 4., 2009. május 22.,) a felperest közvetlenül a büntetés-végrehajtási intézet útján idézte, a felperes azokon megjelent. Az elsőfokú bíróság a felperes nyilatkozatait a jegyzőkönyvben a szükséges terjedelemben rögzítette. A felperes az elsőfokú ítélet meghozataláig sohasem kifogásolta, hogy meghatalmazottja nincs jelen, a tárgyalásokra idézést nem kapott. Végül az is tény, hogy amikor az elsőfokú bíróság a felperes számára költségmentességet engedélyezett, felhívta a figyelmét a pártfogó ügyvéd kirendelésének lehetőségére, a felperes azonban kifejezetten nem kérte a pártfogó ügyvéd kirendelését (2006. november 29. napján kelt 13. P. 20.195/2006/12. számú végzés, 2007. január 22. napján kelt 17. sorszámú felperesi bejelentés). A fellebbezésben a felperes nem jelölte meg, hogy mi lett volna az a kérelem, nyilatkozat, amit ő nem, de a meghatalmazottja előterjesztett volna, de nem tehetette meg, mert az elsőfokú bíróság nem biztosította jogai gyakorlását. A Pp. 252. § (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezésre akkor és csak akkor kerülhet sor, ha annak az ott szabályozott két feltétele együttesen fennáll, vagyis az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése történt, és emiatt szükséges a tárgyalás megismétlése, illetőleg kiegészítése. A felperes nem jelölte meg, hogy a kifogásolt eljárási szabálysértés miatt mely okból kellene a tárgyalást megismételni, kiegészíteni, mely eljárási cselekmények foganatosítása lenne szükséges.

A másik eljárási szabálysértés, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalást határozathirdetésre elhalasztotta, de nem a még ezen ügyre irányadó nyolc napos, hanem a már hatályos, de jelen ügyre még nem alkalmazható tizenöt napos határidővel (Pp. 218. § (1) bekezdés második mondata). Ez esetben is megvalósult a felperes által sérelmezett eljárási szabálysértés, de nem áll fenn az az együttes feltétel, hogy emiatt a tárgyalást meg kellene ismételni vagy ki kellene egészíteni.

A felperes által hivatkozott eljárási szabálysértések megtörténtek, az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését azonban nem alapozzák meg.

A másodlagos fellebbezési kérelem, az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányult. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a felperes kártérítésre irányuló kereseti kérelme tárgyában a releváns tényállást helyesen állapította meg, és érdemben megalapozott döntést hozott. A felperes nyilatkozataiban, de az

elsőfokú bíróság ítéletében sem kapott kellő hangsúlyt, hogy a jelen követelés alapjául szolgáló felperessel szembeni két eljárás közül a Balassagyarmati Városi Bíróság B. 1160/2002. számú ügyében a 2004. február 6. napján meghozott 45. sorszámú ítélet a felperest, mint II.r. vádlottat az ellene 1 rb társtettesként elkövetett embercsempészség büntette miatt emelt vád alól felmentette, de ennek oka nem az volt, hogy az elkövetés illetve az elbírálás idején hatályos Btk. rendelkezés a vád tárgyává tett cselekmény tekintetében oly mértékben módosult volna, hogy az addig embercsempészség büntettének tényállását kimerítő magatartás már nem minősülne bűncselekménynek, hanem mert a felperes bűnösségét nem látta bizonyítottnak. A felperes felmentése bizonyítottság hiányában történt. Az ítélettel szemben az ügyészség fellebbezett, azonban a fellebbezést utóbb visszavonta, melyre tekintettel az alperes 2004. május 12. napján meghozott Bf. 99/2004/3. számú végzésével megállapította, hogy a felperes vonatkozásában az elsőfokú ítélet 2004. május 5. napján jogerőre emelkedett. Az alperes a felperest érintően ezen ügy érdemében már el sem járt.

A másik eljárásban a Salgótarjáni Városi Bíróság 2005. október 6. napján meghozott B. 636/2003/123. számú ítéletével a felperest, mint III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki 27 rb embercsempészség büntettében mint társtettet, és ezért őt halmazati büntetésül egy év két hónap börtönbüntetésre és 100.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását négy év próbaidőre felfüggesztette. Az ítélettel szemben a felperes elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében fellebbezett. Az alperes mint másodfokú bíróság 2006. május 8. napján meghozott Bf. 1/2006/11. számú ítéletével a felperes vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét annyiban változtatta meg, hogy a büntetés mértékét nyolc hónapra, a felfüggesztés próbaidejét két évre enyhítette, a pénzmellékbüntetésre vonatkozó rendelkezést mellőzte. Az ítélet indokolása értelmében az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítok alapján okszerűen állapította meg a felperes bűnösségét, és a cselekményt az anyagi jog szabályainak megfelelően minősítette. A kiszabott büntetés enyhítését azzal indokolta, hogy a jelentős időmúlásnak nagyobb nyomatékot tulajdonított, a pénzmellékbüntetést pedig azért mellőzte, mert annak a Btk. 64. § (1) bekezdése szerinti feltételei hiányoztak. A felperes jelen per egésze alatt azzal érvelt, hogy a Btk. 2. §-ában szabályozott elv sérült, de azzal az egész per során adós maradt, hogy az elkövetés illetve az elbírálás idején mennyiben módosult javára alkalmazhatóan az embercsempészség elkövetési magatartása, büntetési tétele. Mindkét időpontra vetítve az embercsempészség alapesete is büntett volt, az elkövetés idején csak az alapeset két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel, míg az elbírálás idején három évig terjedő szabadságvesztéssel volt fenyegetett. Ehhez képest a jogerős ítélet nyolc hónap egyébként végrehajtásában felfüggesztett börtönbüntetést szabott ki, vagyis az alperes ítélete e téren a törvényi előírásoknak mindenben megfelelő volt. Ez irányadó a pénzmellékbüntetésre is, hiszen a jogerős ítélet annak alkalmazását mellőzte.

Az alperes nem valósított meg jogellenes magatartást, ezáltal az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a bírósági jogkörben okozott kár megtérítésére irányadó előírások (Ptk. 349. § (1), (3) bekezdése) esetén is alkalmazandó kártérítési felelősség általános szabálya (Ptk. 339. § (1) bekezdése) szerinti egyik kötelező feltétel, a jogellenes magatartás hiányában a felperes keresete alaptalan. Vonatkozik ez a felperesnek a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontjára alapozott kártérítési igényére is, mert ez esetben is szükséges - a felperes által bizonyítandó - jogellenes magatartás. E körben az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokait a másodfokú bíróság nem kívánja megismételni.

A felperes sérelmezte bűnügyi költségben marasztalását. Ha és amennyiben ez nem a jogszabályoknak megfelelően történt, kárt, a felperes vagyonában bekövetkezett értékcsökkenést akkor idézett volna elő, ha a felperes a bűnügyi költséget megfizette. Ez azonban nem vagyoni kár, hanem vagyoni kár lehetett volna, mégpedig olyan összegben, amely erejéig a felperes a bűnügyi költség megfizetését igazolja.

Másodfokú bíróság ítélete a Pp. 253. § (2) bekezdésén alapult.

A pernyertes alperes oldalán megtérítésre alapul szolgáló perköltség nem keletkezett, e tárgyban a másodfokú bíróság a rendelkezést mellőzte. A felperes képviseletének biztosítására a másodfokú eljárásra kirendelt pártfogó ügyvéd díjára a Pp. 87. § (2) bekezdése az irányadó.

Budapest, 2010. január 21.

Dr. Tölg-Molnár László sk.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna sk.
előadó bíró

Dr. Hóbl Katalin sk.
bíró

A kiadmány hitelül: